

Lille snälle Pär och den allra största och bästa kärleken

Lille snälle Pär 11 år liksom flöt fram längs cykelbanan i miljonprogramsområdet som han bodde i. Han var på väg till ett kalas hos sin klasskompis Tony i det fina villaområdet på andra sidan den stora vägen. Han hade sparat länge och köpt en present, ett TV-spel. Pär var så lycklig över att få vara med på ett härligt kalas, ja man skulle kunna kalla det för ett party. Han kom fram till den stora lyxiga villan som hade swimmingpool och ringde på dörrklockan. Snabbt öppnades dörren och Tony kastade en hink vatten över lille snälle Pär och alla hans klasskamrater skrattade åt honom för han såg så dum och förvånad ut. Pär fick en hink till över sig och Tony ryckte kvickt åt sig presenten och sade: Trodde du verkligen att du skulle få vara med på mitt kalas din lille skitunge, din jävla arbetarklassshorunge?! Lille Pär var chockad och förstummad och fick en tårta mulad i ansiktet: HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA!!! Sen kom Tonys pappa som var en framgångsrik direktör i ett stort företag och gav lille snälle Pär en rungande örfil och skrek att Pär skulle fort som fan försvinna därifrån för annars skulle det ringas på polis och släppas ut rotweiler. Så lille snälle Pär släntrade hemåt chockad och moloken. Hans självkänsla hade i ett raskt huj sjunkit 30 % och låg nu på 40 % och skräcken, ångesten och känslan av en total förnedring vann över integriteten, värdigheten och viljan till hämnd.

När Pär kom hem så började hans så kallade mamma och pappa att gapskratta: HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA!!! Ja men har du gjort bort dig nu igen, undrade hans mamma som för dagen gick på mixat heroin och stesolid nedsköljt med Koskekorva. Pärs pappa var en i alla avseenden utslagen lobotomerad zombie som det inte gick att prata med. Pär skyndade sig in på sitt rum, den enda säkra zonen som han hade i sitt liv.

Han satte på en skiva med sin store idol Ted Gärdestad, lade sig naken i fosterställning på den röda ryamattan och hulkade och var på gränsen till panikångest. Hans storasyster Britta hade för ett halvår sedan begått självmord genom hängning ute i Varbergaskogen och han saknade henne så mycket. Nu var han utan skydd och sköld mot alla odjur i skolan och sina föräldrars terror.

Socialtjänsten hade varit på besök men då var mamma och pappa plötsligt mirakulöst nog i sina livs toppform. Mamma var en prostituerad knarklangare och pappa var ett absolut inget och en absolut ingen som vägde 170 kilo och inte hade duschat och bytt kläder på 3 år.

Pär hade självmordstankar och ingen att prata med. Han knyckte stesolid av mamma en sen kväll och tog bilnyckeln för att köra ihjäl. På bilstereon spelade han Joy division och The cure och kände sig hög, euforisk och rädd. På en grusväg strax utanför stan körde han fort och han fick en kraftig sladd åt vänster så att bilen, en gul Wolkswagen golf, for ut i terrängen efter att snuddat en gammal tall. Lille Pär hade inte säkerhetsbältet på och slog huvudet i vindrutan så att det blödde. De 5 kilometrarna hem var en obeskrivlig upplevelse. Korset han släpade på var blytungt och det kändes som att folk spottade och kastade sten på honom och skrattade: HA!!! Vilken misslyckad liten skitunge han var. Allt han försökte göra misslyckades fullständigt undantagslöst. Han kom hem vid tretiden på natten blödandes och han visste vad som väntade. Terror och tortyr. De skulle

korsfästa honom psykiskt. Han satte sig på sitt rum och lyssnade på Ted, hans ende och bäste vän. Sen reste han på sig och gick in i förrådet, tog två dunkar med bensin och dränkte hela undervisningen i lägenheten. Hans föräldrar sov på övervåningen. Lille Pär klädde av sig naken, öppnade ytterdörren och tände på.

På BUP var det alldeles stilla och lugnt. Pär hade varit där i tre månader. Mamma och pappa var döda. Han fick god vård och omsorg och hans Doktor Sven Frisk var snäll och duktig. Det var som att hans liv bara hade varit en dröm. Han mådde mycket bättre nu. Sjuksköterskan Lena var som hans mamma.

Varför måste människorna vara så dumma emot varandra? Hur skulle hans framtid bli?

Vad Pär inte visste var att han skulle få komma till ett fosterhem där pappan var en mycket snäll

frikyrkopastor, som även var en utstuderad pedofil som alltid hyllade Jesus.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten